

Tóth Krisztina

HIDEG PADLÓ

(Színvonal)

Tizenhárom órát fogunk repülni. Kicsomagolom az ülésre készített vörös plédet és a fülhallgatót. Közben a mellettem ülő japán férfi is elhelyezkedik: gyakorlottan lerúgja a cipőjét, és fölveszi a vászon szemfedőt. Kicsit még feszkelődik, aztán elbórkodik. Olvasni kezdem David Scott útikönyvét: „Japán igen drága ország, ám az ellátás színvonala mindenütt oly magas, hogy még ha a legerényebb hotelban szállunk is meg, a japánok által naponta felkeresett éttermekben eszünk, és csupán a tömegközlekedési eszközöket vesszük igénybe, mindenütt kifogástalan szolgáltatásban lesz részünk.” Na ne. Behajtom a könyvet, és inkább a filmválasztékot nézegetem, ide-oda lépegetek a menüsorban. Kicsit feszélyez a közvetlen mellettem alvó idegen test: mintha egy hitvesi ágyban feküdnénk, alkalmi férjem pedig apró horkantásokkal jelezné, hogy nem örül, amiért éjnek idején tévézek. Kint egyre sötétebb van, elhagyjuk a puha felhőréteget, amely innen, bentről végtelen és tömör hó-takarónak látszik.

Tovább kapcsolatok, végül *A Sziget* mellett döntök. Scarlett Johansson fehér overallban szaladgál egy futurisztikus belső térben, aztán úszómedencét látunk, partján tökéletes, fiatal testek pihennek. Miért nem inkább az *Elveszett jelentés*, fut át rajtam, az sokkal jobban illene erre a járatra. Eszembe jut Bill Murray a zakója hátán felejtett csipetűkkel és hangosan felröhögők, mire a szomszédom megmoccan, fintorog, aztán kismul az arca.

Irigylem: próbálok elaludni, fejemet az ablak felé fordítom, halántékomat az ülés szélének támasztom. Lépegetek a puha, sűrű hó-takarón, távolodom a géptől, mintha a Holdra szállást ismételném. A távolban fények villóznak, talán egy úrbeli város kivilágított ablakai, amelyek felé az álomi séta kékesen hunyorgó fényecskéi vonzanak. Többször elrugaszodom a vattacukorszerű talajról, repülök, kiterjesztett szárnyakkal hagyom sodortatni súlytalan testemet a légáramoktól. A pilóta hangja riaszt: elértük a végleges repülési magasságot, a kinti hőmérséklet -74°C . Fázik a lábam, hiába igazga-

tom rajta a plédet. Visszadugom a fülembe a hallgatót, és megint nézni kezdem a filmet. Egy hatalmas terembe lépünk, amelyben végelethetetlen sorokban testek fekszenek. Mintha vigyázállásban, nyitott szemmel aludnának, kifejezéstelen arcuk a közvetlen felettük lebegő képernyőt bámulja. Klónok, érintetlen és történettelen testek, szériában készült emberforma edények, akik a pupillájukba zúduló képek sokaságát fogadják magukba: majdani emlékeiket. Hiába vettem be altatót, képtelen vagyok visszatérni az egyszer már megtalált álomba. Hanyatt fekszem a megdöntött ülésen, és azt játszom, hogy én is egy klón vagyok, jövőtlen és múlttalan test, amelyet egy mozgó jármű repít a fekete ürességen át az ismeretlen felé. Nem gondolkodom, nincsenek érzéseim és fájdalmaim, elfelejtkezem a tarkóm alá gyűrt pulóverről és a mellettem szuszogó férfiról, és lassan, mélyeket lélegezve sikerül visszatálnom arra a párnás, belső ösvényre.

Nehezen térek magamhoz, a takaró lecsúszott, a lábam teljesen elszibbadt. Össze kell szedni a holmimat. Hosszú sor áll a Narita reptér folyosóján. Keresgélem az útlevelet, már csak ketten vannak előttem. Az útikönyvbe tettem a valuta és a jegyek mellé. Mindent ki kell pakolnom a földre, kiesik egy hajkefe, és most látom, hogy elhoztam a repülőről a fülhallgatót. Mindegy. Az üveg mögött egy alacsony homlokú nő ül. Rápillant az útlevelekre, aztán bele az arcomba, pontosan a két szemem közé, az agyamban apró, melegedő terület jelzi, hogy meddig ér a nézése. Találkozik a tekintetünk. Egyetlen töredék másodperc, az idő mérhetetlenül parány része elegendő ahhoz, hogy, a tudatom legmélyén működő szeizmográf működésbe lépjen, hogy egy gyomortájékról induló lassú, szorító érzés jelezze: meg fog történni. Nem tudom pontosan, micsoda, mind egy is, ugyanaz, ami százezerszer, milliószor megtörtént, tudom a végszavakat, mintha ugyanazt az unásig ismert pármondatos szerepet próbálná az ember akadozva, mindig újra nekifutva végigmondani a változó díszletek közt, sorsának jól-rosszul szabott, időszakonként cserélődő jelmezeiben.

- Álljon ki a sorból.
- Jöjjön velem.
- Tegye ezt le.
- Menjen oda be.

Egy drótüveg falú, teljesen átlátszó helyiségben ülök, ki tudja, mióta. Az ajtó előtt egy gépfegyveres, nőnemű droid áll. Kérdéseimre nem válaszol, az ajtót nem nyitja ki, időnkénti kopogásomra még csak meg se fordul. Pisilnem kell, éhes vagyok, fáj a fejem, nem tudom a hotel címét, el akarom érnei, hogy az ajtó előtt strázsáló nő felhívja a követséget, hogy visszakapjam a kézitáskámat, hogy szóljanak a fogadásomra kirendelt és talán még mindig várakozó japán férfinak, el akarom érnei, hogy bocsánatot kérjenek, és tisztázódjék az egész álomszerű, valószínűtlen félreértés. Nem tudom, mennyi idő telhetett el, a telefonom a kézipoggyásomban van.

– Please. Please! Please!!!

Hiába zörgetek, a fegyveres sziluett nem mozdul. Odakint elmegy valaki, próbálok annak is zörögni, rám se néz. Hirtelen arra gondolok, hogy oda kellene guggolni középre, és pisilni. Vagy esetleg odaszarni. Vagy mind a kettőt, ez az, szarni és pisilni. De nem vagyok elég bátor, felállok, aztán csak sután végigfekszem a hajlított plexi padon, ezzel demonstrálva, hogy ez a bezárt, visszatartott vizeletől feszülő és fáradt test nem kíván fegyelmezetten ülni és várakozni. A pad kényelmetlen, fáj az oldalam. A női droid, mintha szeme lenne a hátán, rögtön megfordul és bejön:

– Wake up, please. Sit on the bench.

Közben látom, hogy két másik embert kísérnek az üvegszoba felé.

Amikor becsukódik mögöttük az ajtó, rögtön bemutatkoznak. Ők se tudják, miért hozták be őket, de nem látszanak se különösebben izgatottnak, se meglepettnek. Megmondják, hogy fél tizenegy van, vagyis több mint két órája ülök itt. A portugál nő eszegetni kezd a zsebében lévő zacskóból, két falat közt pedig rövid, ropogós angol mondatokat küldözget felénk. A kameruni férfitől nem vették el a táskát: egy könyvet húz elő, olvasni kezd. Hirtelen kiemelődik közülünk, a szabadság átlátszó burka veszi körbe, mint egy üvegkocka az üvegkockában. Időnként néz csak fel, az órájára pillant, aztán visszacsúsz a könyvébe.

A portugál nő befejezte a kiflijét, most újrarúzsozza a száját. Nagyon idióta mondatokat kezdek mondani, olyasmiket, hogy én irodalommal foglalkozom, meg hogy egy konferenciára jöttem. Kívülről hallom a hangomat, szégyenkezem, de azért tovább beszélek. I am tourist, I write poems. I am invited ...to a ...congress...to a literature congress. A portugál nő megértően mosolyog. Fáj a hólyagom.

Három és egynegyed óra elteltével bejön a droid, és kéri, hogy menjek vele. Egy asztalhoz kísér, ott áll rajta becipzározva a kézitáskám. Nem nyitják ki, nem kérdeznek és nem magyaráznak, átnyújtják az útlevelemet.

– Enjoy your time in Japan!

A végét keresem a szememmel. Ketten is az óriási csarnok túlsó sarka felé böknek, szinte készségesen. Ebből azt érzem, hogy talán már be is pisiltem, talán nem is érzem, hogy egy húgyfolt sötétlik hátul a szoknyámon.

A bőröndömet ki kell keresni a raktárból a csomagcédula alapján. Yes, yes. Megvan. Indulok kifelé. Ijesztően könnyű a járásom, talán itt se vagyok. Lehet, hogy mégiscsak álom. Sőt, biztos, az éhség elmúlt, a fájdalom elmúlt, az idő nincs, a fénylő márványfalakon sehol egy falóra. Bolygok körben, *elveszett jelenés*. A vámkapunál a tiszt félreállít. Kihúzza oldalra a bőröndömet, majd jelez az arrébb várakozó fegyveres őrnök. Intenek, hogy menjek utánuk.

Egyenesen oda tartunk, ahonnan alig tíz perce elengedtek.

A két előző egyenruhás még mindig ott áll az asztalnál. Biccentenek, felemelik a bőröndömet, és úgy hajolnak felé, mintha egy orvos vetne első, tájékozódó pillantást a felfúvódott hasra. Hirtelen zseniálisnak tűnő ötletem támad. Udvariasan fordulok az egyik sötét egyenruhához, ahhoz, amelyik az előbb az útlevelemet adta vissza:

– Elnézést, uram, beszél itt valaki franciául?

A másik kipillant a felhajtott fedél mögül, egy villanásra előtűnnek a színesen tekerdő zsigerek, rám néz, és hibátlan francia mondatdal felel:

– Non Madame, je suis désolé. Ici personne ne parle français.

Eléri, amit akart. Hirtelen, mielőtt észbe kapnék, maguktól megindulnak a könnyeim. Nincs zsebkendőm. Figyelem, hogy folyik az orrom, és nem tudom megtörölni. Figyelem, amint a melltartóimból sorra kihúzzgálják a merevítőket. Amint összetörik az asztalon a C-vitamin pezsgőtablettákat. Amint körben föl vágják a műselyem bélést. Amint tapogatnak, szagolnak, fürkésznak, simítanak, ráncigálnak, húzkodnak, kotornak, kapargatnak, forgatnak ki-be. Mindjárt vége. Csorog a szemfestékem, folyik az orrom. Ennyi volt. De nem, mégsem, még van egy rövid, pár mondatos szerepem. A külső részben az egyik talál egy szatyrot, piros műanyag hajcsavarók vannak benne. Kiveszi, tanácstalanul néz rám. Nem tudom, mi a túrónak hoztam el ezeket, mit képzelhettem otthon, amikor pakoltam, de most jól esik

elégtételt vennem a sírásért, az előttük való könnyekért. Fölcsippen-tek egy csavarót, és szinte derűsen mutatom neki, hogy felhúzhatja a faszára, így, óvatosan, ez erre való. Úgy látszik, a droidoknak nem építettek be humorérzékelő egységet, az egyenruhás férfi arca kifejezés-telen marad, előszedi viszont az összes kis hengert a zacskóból, és egyenként mindbe bekukucskál.

Aztán ezzel is végez, megismétlődik az előbbi búcsúzkodás.

– Enjoy your time in Japan!

Nem kellett volna idejönnöm. Nincs dolgom ebben az országban. Lépegetek a vámkapu felé, húzom magam után a kizsigerelt, megkín-zott és újra összevarrt, bélcsvarodásos bőröndöt, gyomrában az ösz-szelapadt ruhákkal és a sajgó gerincű, szétfeszegtetett könyvekkel.

Kilépek a napra, elmúlt dél, az utcán zúg a forgalom, olyan erő-sen, mintha síri csendből léptem volna át a létezők pulzáló világába. A kijárást szemből ott áll a fogadásomra küldött férfi, kezében va-lószínűtlen, transzparens méretű táblán virít a nevem.

Várnak, tehát vagyok. Mélyen meghajol, és rám mosolyog. Négy és fél órája áll a járdán, a jobb karját ma már valószínűleg nem fogja tudni kiegyenesíteni és lefelé tartani. Kérdezi, hogy volt-e valami probléma.

Rázom a fejem, hogy semmi komoly, de olyan könnyen mozog a nyakamon, hogy inkább abbahagyom a rázást, és csak mosolygok hü-lyén. Hiányzik egy csigolyám, most vettem észre.

– Pénzt szeretnék váltani, mondom halkán.

– Természetesen.

Elsétálunk egy távoli, falba vágott kisablakhoz, ahol csöngetni kell.

Kijön a nő, alacsony a homloka, elkéri az okmányaimat. Bedu-gom a kisablakon az útlevelet, aztán kotorászni kezdek a kézitáskám-ban. Megvan David Scott útikönyve („Japán igen drága ország, ám az ellátás színvonala mindenütt oly magas, hogy még ha a legszeré-nyebb hotelban szállunk is meg, a japánok által naponta felkeresett éttermekben eszünk, és csupán a tömegközlekedési eszközöket vesz-szük igénybe, mindenütt kifogástalan szolgáltatásban lesz részünk”). Megvan az útikönyvben a visszafelé szóló jegy, és persze ott van egy megkezdett csomag papír zsebkendő is – hogy nem találtam ezt az előbb. Na mindegy. Előveszem a valuta feliratú borítékot, háromszáz euró van benne. Utazásból félretett pénz.

Három éve, amikor még szerettük egymást, Olaszországba men-tünk. A boríték láttán eszembe jut az egész olasz út, eszembe jut a sze-

relmem, akivel életem legszerelmesebb játékát találtuk ki, eszembe jut a szállodai asztalon szétterített tizenkét kis cédula, amelyeket egyenként fordítgattunk fel, minden estére egy-egy kívánságot hagyva.

Három éve történt mindez, és milyen gyorsan elmúlt: a cédulák nagy része úgy maradt, felfordítatlanul. Zavaros képek tolnak fel bennem a veszekedésekről, a kiabálásról az Arno sötét és párás part-ján, a keserű vitába és vacogató hajnalba forduló utolsó éjszakáról.

Kitöltöm a papírt, háromszáz euró, igen, százás címletekben. Fel-tépem a leragasztott borítékot. A borítékban a pénz helyett cédulák lapulnak, beváltatlan szerelmünk forgalomból kivont házi készítésű bankjegyei. Az elsőre, amelyiket végül nem tolom be a kisablakon az alacsony homlokú hölgy elé, az van írva, hogy *Nyalogasd a köldökömet*.

Haladunk befelé a városba, nézem az út melletti apró házakat, időnként pár percre elalszom. Minden repülőtérről vezet a befelé egy ilyen külterületek senkiföldjét a lüktető központtal összekötő álmo-sító, többsávos út, amelyet szegényes, sűrűn sorakozó földszintes épületek szegélyeznek száradó ruhákkal, rejtélyes ablakokkal, idegen életek díszleteivel. Fényképezem fáradt tekintetemmel a különös te-tőket, a bambuszredőnyös kicsi ablakokat.

Hamar odaérünk a szállodához. Az irdatlan toronyépületet csupa hasonló hasáb veszi körül, gondolatban rögtön el is tévedek. Amíg a kísérőm és a recepciós a bejelentkezéssel foglalkoznak, veszek egy szendvicset a büfépultnál: egyszerűen nincs erőm beülni az étterembe.

A tizenkilencedik emelet egyik szobáját kapom, hangszigetelt és nyithatatlan ablakom egy ugyanilyen épületre néz. Bámulom a falba süllyesztett gombokat, bizonytalanul megnyomok egyet. Az elektro-mos redőny leereszkedik, a szobában sötét lesz. A tévé képernyőjén megjelenik a nevem, üdvözlőnek. Én is nagyon örülök, legalább nincs töksötét. Megnyomok egy másik gombot, megszólal a zene. Észbe kapok, berakom az ajtó kártyáját a helyére, most végre fel tu-dom gyújtani a villanyt. Ismét világos van, magabiztosan megnyo-mom az előbbi gombot, de ahelyett, hogy felhúzódná a redőny, ki-gyullad valami falba épített hangulatvilágítás. Na még egyszer, egy sorral lejjebb. A redőny zümmögve fölűszik. Megy ez, nincs semmi vész, tudok világost és sötétet is csinálni, csak a sorrend esetleges. Lássuk akkor a hőmérsékletet. Két gomb van, az egyiket megérintem kétszer, aztán lerúgom a cipőmet és végigdőlök az ágyon.

Arra ébredek, hogy teljesen kihültem. A szobában dermesztő hi-deg van, odakint pedig fényekkel telepontozott esti sötét. A kezem

lehetetlenül elgémberedett, körülbelül fagypontra állíthattam a légkondicionálót. Gyorsan megmosakszom a rejtélyes logika szerint váltakozó hideg-meleg zuhany alatt, majd lemegyek a portára, de előtte szaladgálok még kicsit a négy lift között, mert mindig az megy fölfelé, amelyikbe épp be szeretnék szállni.

Odalent a pult mögött egy szemüveges férfi hajolgat előzékenyen, mindenáron át akarja venni a mágneses kártyát, de én nem adom. Elszántan mosolyog.

– Pam sorry Idont know how does the airconditioner work. I did...something wrong...and...it turned too cold in the room. Dörzsölgetem a karomat, hogy még világosabb legyen, mi a gond. A szemüveges rögtön megkér valakit, hogy álljon be a helyére és felkísér a szobába. Amikor belépünk, szemérmetlenül vigyorogni kezd: nyilván nem én vagyok az első turista, aki mélyhúti magát. Nyomkettőt a falba épített gombon, aztán hajlongva kihátrál, én pedig a helyett, hogy a bőröndömmel kezdenék foglalkozni, rendezgetni kezdem a frissen megtalált cédulákat.

Mintha ezért jöttem volna ide. Homályosan éreztem hetek, hónapok óta, hogy dolgom lesz még ezzel az érzelemmel, hogy a legváratlanabb, leglehetőlenebb helyzetben fog felbukkanni, hogy nem lehet csak úgy egyszerűen abbahagyni egy kapcsolatot, meg kell dolgoznom azért, hogy múlttá válhasson a még jelenlévő, kísértő, lezáratlanul magam mögött hagyott idő.

Ha nagy vonalakban nézzük a tizenkét kérést, azt kell megállapítanom, hogy míg szerelmem mondatai egy kivételével igencsak konkrét kívánságokat fogalmaznak meg, az én üzeneteim inkább valami körvonalazatlan, betölthetetlen hiányról üzennek: mintha nem kisebb feladatot róttam volna rá, mint hogy a létezésem falán addig nyílt összes repedést betöltse. Utólag, a világ túlfelén egy franciaágyon üldögélve hirtelen megértem, hogy miért beszélt mindig becserélhetőségről, miért hitte, hogy az ő személye tulajdonképpen elvész a lényét beszippantó tébolyult szerelem gyűrűjében. Rádöbbenek, hogy a szenvedélynek ez a foka tulajdonképpen elszemélytelenít, hogy akitől mindent akarnak, az végül semmit nem képes adni, mert nem tudhatja többé, tényleg ő tükröződik-e egy másik lélek örvénylő felszínén.

Örökké maradj velem.

Micsoda baromság. Persze, hogy én írtam. Hanyatt dőlök, mint aki hirtelen nem bírja tovább, aztán felülök és a tizenkét cédulát két részre osztom. *A Sose legyen mással ilyen jó* kerül legfelülre. Ez legalább

olyan örült, mint az enyém: inkább átok, mint kívánság, több benne a kétségbeesés, mint a vágy. Hat-hat papírcsik fekszik lefelé fordítva az ágyon. Nem lehet véletlen, hogy ezek a cetlik elkísértek engem ide. Egyenként fordítgatom őket vissza. Helyet kell találjak ezeknek a valaha leírt szavaknak, végső nyughelyet.

Másnap reggel a közeli sintoista szentély kapuja előtt állok. Kezemben a város térképe, zsebemben a cédulák. Először volt szerelmem legforróbb céduláját akarom elhelyezni, ezt szabtam ki ma délelőtti feladatnak. Tanácstalanul nézelődöm. A kérés szókimondó és szenvedélyes, ugyanakkor leírva megejtően suta is. Valami különleges, titkosnál is titkosabb helyet szánok neki. Meleg, védett, örök zugot. Besétálok a szentély parkjába, a bejáratot két oroszán őrzi. A jobb oldali szája kitátva, ez az életet szimbolizálja, a másiké csukva, ő a halál oroszánja. Ógyelgek a jinja parkjában, figyelem az ittenieket. Jönnek, kezet mosnak, bemennek a szentélybe, minden mozdulatuk valami szorgos igyekezetet tükröz: talán tényleg csak pár percre tértek be. Egy ginkkofa aranylő leveleit fotózom éppen, amikor fehér galambraj kap fel a lombok közül. Galamb! Hosszan tűnődöm, hogyan lehetne egy fehér galambra bízni céduláim legforróbbikát, hogy aztán egy meglepett szerzetes átvegye az idegen nyelven írt, immár érvénytelen üzenetet. Hülyeség, valami egyszerűbbet kell kitalálni. Hirtelen rájövök a megoldásra: az életet jelképező oroszán szájában fogom eldugni a papírt, hogy másnap lángot leheljen és vörösén felgyulladó szemekkel döbbsen meg a környék járókelőit. El is indulok visszafelé, aztán hirtelen megtorpanok. Szemben cölöpök közt kifeszített madzagokon fehér papírdarabkák sokaságát látom remegni. Mintha az én céduláim rokonai reszketnének a kötélén: még íratlan, hófehér csíkok. Ezeket úgy nevezik, hogy nusa, a tisztaságot jelképezik. A kívánság nélküliség tisztasága. Odalépek, és gondolkodás nélkül felkötözöm az egyik mondatomat:

Simogasd a melleimet.

Érzem, hogy amit teszek, bizonyos értelemben illetlen, ugyanakkor tisztában vagyok tevékenységem kultikus jellegével, ezért nem hagyom szóhoz jutni a tudatomban sustorgó kételyt.

Kifelé menet visszanezék egyszer, elbúcsúzom a három év előtti vágytól. Az apró betűs cetli elvész íratlan társai közt, talán már meg se találnám, ha hirtelen le akarnám venni.

Visszaérkezem a bejáratához: a kőoroszán így közelről elég kemény diónak látszik. Szép, nagy, nyitott szája legalább két méter magasan van, ahhoz tehát, hogy beletegyem a cédulámat, fel kellene va-

lahogy másznom. Idétlenül fényképezgetni kezdek, közben azt vizslatom, vannak-e rajta alkalmas kiszögellések. Az utcán szokatlanul sokan járnak, ebédidő van, a környékbeli irodaházakból egyre csak jönnek elő a hivatalnokok.

Olyan régen fényképezem az oroszánt, hogy az kezd feltűnő lenni, én legalábbis így érzem. Ha valaki megszólít, majd azt mondom, csak meg akarom nézni, hogy van-e nyelve. Végül is hülye turisták mindenütt vannak, engem konkrétan az oroszánok nyelve szokott érdekelni, ez önmagában még nem bűn. Elképzelem, amint otthon egy japán turista tornázza fel magát a Lánchíd egyik kőoroszlánjára, de aztán rájövök, hogy ez nem egészen ugyanaz, inkább olyasféle dolog, mintha mondjuk egy Mária-szobor fejét akarná belülről megnézni.

Hirtelen elszánom magam, zsebre rakom a gépet és mászni kezdek. Ügyet se vetnek rám, már szemben állok a sarkányszerű pofával, amikor rádöbbenek, hogy két kézzel csimpaszkodva nem tudom elővenni a borítékot, és ha elő is venném, legfeljebb szájjal emelhetném ki a cédulák legforróbbikát, ami – hm – tartalmilag nem ellenkezik az elhelyezendő kívánság szellemével, gyakorlatban azonban kivihetetlennek látszik. De nagy marha vagyok. Lemászom, előkészítem a cédulát és visszakapaszkodom. Lent megtorpan egy kislány és az anyja kezét fogva bámul föl rám. Most nyilván elmondják neki, hogy ilyen nem szabad csinálni, de én nem fordulhatok vissza, itt állok a cél előtt, még egy kis nyújtózás és ujjammal érintem a sima, befelé lejtő nyelvet. Bent van, ez az. Leugrom és biztatóan mosolygok a kislányra, pedig fáj a térdem, nem kellett volna ilyen magasról elrugaszkodni.

Az anyja elvonszolja, én hirtelen érzem, hogy nagyon elfáradtam. Otthagynom az oroszánt a mondat fűszeres, égető idegenségével, hadd ízlelgesse. Szép munka volt, gyors munka, gyászmunka.

Másnap délelőtt az Asakusa Kannon-templomhoz zárandokolok. A főbejárat mellett két szobor áll fülkében, előttük kerítésdrót. A Villám szobra mellett döntök, bedugom a lábához az egyik cédulát: *Csó-kold végig a gerincemet*. Utólag megbánom a döntést, a Villám egy másik mondatot érdemelt volna, de aztán felidézem az érzést, felidézem, hogy milyen volt, amikor lassan végigcsókolta a gerincemet és rájövök, hogy a villám és mennydörgés lábainál heverő papír mégiscsak jó helyen van.

Kell vennem valami ajándékot a gyerekeknek, jobb, ha még ma körülnézek. Céltalanul, fáradtan metrózom, a Takebashi állomásnál aztán hirtelen a metró elé pöccintem az egyik összegyűrt cédulát, amit

a templomnál elővettem. Gyorsan cselekszem, mint egy öngyilkos: a *Sose legyen mással ilyen jó* máris eltűnik a begördülő szerelvénnyel. Csúnyán néz rám a beszállásnál egy apró öregasszony: szemetelő turistának hisz.

Megyek pár megállót, aztán kikötök egy gigantikus áruház játékosztályán. Elemes és távirányítós robotok sorfala előtt vonulok: lőnek, villognak, hadonásznak. Feltörte a lábam a cipő, ragtapaszt kéne venni. Semmi értelmes ajándékot nem látok, egyre bágyadtabban kóválygok az ijesztő figurák között. Szemben az egyik polcon perselek sorakoznak.

Hirtelen nagyszerű ötletem támad. Eljátszom a gondolattal, hogy egy japán kisfiú betölti a tizenharmadik évét és elérkezik a születésnapja, amikor a szobájába vonulva feltöri a perselyét. Nem tudom, honnan a tizenharmadik év, de valamiért ragaszkodom ehhez a fantáziához, az pedig föl se merül a képzeletemben, hogy a persely egy kislányé is lehet majd. Nekem sose volt perselyem, spórolni valahogy inkább a fiúk szoktak, biciklire, gördeszkára, ilyesmire. Egy tizenhárom éves fiú fogja megtalálni a cédulát, ebben képtelen bizonyossággal hiszek.

Odalépek a perselyekhez, és elképzelem, amint a távoli nap ünnepeles óráján az összeszámlálандó pénz között felbukkan az idegen nyelven írt, különös cédula:

Beszélg a titkos vágyaidról.

Egy foltos kerámiatálcán mellett döntök. Körülnézek, mint aki tiltott dolgot művel, szépen becsúszatom a cetlit, aztán kiosonok a játékosztályról. Utólag eszembe jut, hogy a biztonságiak esetleg táncstalanul bámulják majd a rejtett kamera felvételeit és sose tudják meg, miben mesterkedett az a sántikáló európai nő.

Haza kell mennem a szállodába, hogy átvegyek egy másik cipőt és átgondoljam a további munkatervet: maradt hét cédulám, a holnapi nap pedig ittlétem középső napja, válaszvonal, árok. A legszomorúbb mondatot forgatom a fejemben, ez lesz a következő nap feladata, azt kell eltemetnem valahol, hogy eltemethessem végre magamban is.

A szállodában gondosan beosztom a teendőket és megtervezem a további helyszíneket, számot vetve a spontán lehetőségekkel is. A *Simogass a hajaddal* mondat meghat. Kicsit a saját kívánságaimra hasonlít, szelíd, szerelmes suttogás egy másik estéből. Úgy döntök, szélnek ereszttem holnap, feltéve ha lesz szél, eddig ugyanis egyenes, bágyadt napsütés melegítette a mozdulatlan levegőt.

Reggel már fél kilenckor felállok a reggelitől, kivárom a hadonász-va taxit rendelő amerikaiakat és visszafogott hangon érdeklődöm a portán:

– Sorry, does the wind blow here? I mean...is here any...wind?

Ugyanaz a szemüveges férfi van szolgálatban, aki első nap volt. Először meglepődik a kérdésen, de aztán felnéz és mosolyogva beazonosít: a nő, akinek hőmérsékletproblémái vannak. Nyilván azt gondolja, hogy immunbeteg vagyok, vagy asztmás, ilyesmi. Annyi manapság az allergiás. Mosolyogva, tagoltan felel:

– We haw a nice day. So the weather is pleasant today. I can assure you that the wind is not blowing today.

Akkor hát marad mára a szomorú cédula. A legszomorúbb. Meg a kádas, de az könnyű lesz.

Először a partra megyek, gyalog sétálok el a Császári Palotához vezető hídig. Szeretnék közelebb jutni a folyóhoz, de mindenütt korlát választ el a lejtős parttól. Kicsit banális megoldás, de a *Fürödjünk együtt* cédulát egyszerűen be akarom dobni a vízbe. A papír túl könnyű, rá kellene kötözni valamit. Nincs nálam se spárga, se hajgumi. Végül keresek a bokrok között egy botot és rálépek. Ez az! Felhasadt a vége, ide szorítom be a cédulát, aztán nagy lendülettel behajítom a mozdulatlanak tetsző folyóba. Nem úszik el semerre, végtelen lassúsággal forog a víz színén, aztán megáll.

Milyen nehéz megszabadulni a vágyaktól.

Hátat fordítok a korlátnak, visszafelé sétálok a főútvonalat szegélyező bokrok mentén. Furcsák errefelé a varjak: a fejtetőn rövid a tolatatuk, ettől mindegyik olyan, mintha kefefrizurát viselne. Érdeklődve totyognak mellettem. Egyre izgatottabb vagyok, ver a szívem a rám váró másik feladattól. Végül nem húzom tovább az időt, leguggolok egy fa körül kialakított tölcserhez és turkálni kezdem a földet. Egy ágacskával dolgozom, a talaj pedig tömör, nehezen mélyítem a parányi gödröt. Edzőcipős, fülhallgató kocogók futnak el mellettem, úgy látszik, ez a bevett útvonaluk. Hirtelen megérezem, hogy valami figyel: egy kutyasétáltató férfi bámul, kicsit meg is dönti a felsőtestét, félrebillent fejével szemléli a vajakálást. Úgy érzem, segíteni akar: biztos azt hiszi, elvesztettem valamit. Kedvesen felnézek, hogy jelezem, minden rendben, azt szeretném, ha tovább mennének, zavarnak a gyászomban. Amikor végre elindulnak és utánuk nézek, látom, hogy a férfin ugyanolyan kis kék kötött pulcsi van, mint a kutyán. Hirtelen belém nyilall, hogy a kutyus vélhetően a szükségét akarta vé-

gezni, talán ez pont a kedvenc helye, én meg jól idekuperodtam. Körbejárom a fát és megnyugodva látom, hogy sehol nincs kutyakaki, aztán kavicsokat tornyozok a betemetett cédulára.

Végeztem. Távobbb lépek, pár méterről alig látszik a halmocska, amely alatt ott pihen legszomorúbb cédulám: *Gyereket akarok tőled*.

Késő este beülök egy bevásárlóközpont szűk éttermébe. Az előttem vacsorázó lármás fiatalok után leszedik a tálcákat, én pedig bágyadtan nézegetem a szép formájú csészéket és tálacskákat. Egyedüli, kései vendég vagyok, látom, ahogy a folyosón egyenként távoznak a konyháról az alkalmazottak. A kiszolgálásban azonban semmi sürgető nincs, kedvesen, egyenletes ritmusban hordják ki a találomra rendelt étkeket. Amikor végzek, elhelyezem a tálcán az egyik kívánságot, mint valami egészen különleges borralalót. Szerelmem második legforróbb mondata ez, bár lehet, hogy mások más sorrendet állapítanának meg, lehet, hogy az oroszlanos mögé sorolnák a ma esti cédulát. Átfut rajtam az is, hogy magyarok mindenhol vannak, hogy honfitársaink a világ legmeglepőbb, legváratlanabb helyein képesek felbukkanni, és elképzelem a felháborodott alkalmazottat, amint viszsztatér és lecsapja elem a tálcát az üzenettel. De nem, képtelenség: aki az ennivalót kihordta, egészen biztosan nem értheti a papírra írt szavakat, egyébként pedig – mellbőségét elnézve – nem is igen teljesíthetné a sikamlós feladatot. Ezen tűnődöm, amikor váratlanul elviszik a tálcát. Főlöleges volt minden aggodalom: a fiatal srác egy pillantásra se méltatja a cédulát, sőt engem se. Fél perc múlva már jön is visszsa és fizetek. Maradt még két napra való pénzem és négy mondatom.

A Fuji vulkánhoz nem olyan egyszerű elmenni, mint azt képzeltem. Reggel a portán egy fiatal nő elmagyarázza, hányszor kell átszállni a metróra, amíg eljutok a vasútállomásra. Négy óra alatt, mondja, már egész közel lehet jutni a vonattal a hegyhez. Nem közel akarok jutni, hanem oda. Talán ez a baj, ez a mindent akarás, elég lenne a dolgok közelébe menni, de nekem mindjárt maga a vulkán kell, a tölcser.

Mindig ezzel rontok el mindent. Mire az összes állomást bejelöli egy fénymásolt lapon, teljesen elbátortalanodom. Az *Örökké maradj velem* csak a vulkán földjében pihenhet, de ha nem tudok elmenni közvetlenül a hegyig, minek keljek útra. Megköszönöm szépen a lapot, hajlongok és úgy fordulok ki a hallból, mint aki most haladéktalanul a Fujijhoz indul, nem akarnék csalódást okozni a nőnek. A nyüzsgő utcára kiérve aztán megfordulok és inkább a közeli játszótér felé veszem az irányt.

Egy kisiút járnai tanít az anyja, a gyerek boldogan, imbolygó léptekkel totyog hozzá, ilyenkor tömzsi nő egy rövid szót ismételtet. Hosszan nézem őket, fürkészem a padokat, a játékvárat. Igazából a *Táncolj nekem* cédula helyét keresem, de nincs semmi ötletem.

Délután egy kis buddhista szentély kertjében fölfedezek egy különös, faragott panda-szobrot. A faszobor hátulról üreges, úgy van kivájva, mint egy teknő. A *Nyalogasd a köldökömet* a panda szájába kerül összesodorva, mint valami cigaretta. Nem a legfrappánsabb megoldás, érzem én is, de tulajdonképpen elfogadható. A kívánság egyébként elég meghökkenítő: vajon mi üthetett belém azon az olaszországi estén, mikor pedig világéletemben csiklandós volt a hasam? Nem tudom, a pandák hogy vannak ezzel, de ennek a mondatnak úgyse találtam volna ideális helyet. A *Táncolj nekem* végül egy fa odvában landol: üzenet a mozdulatlan lombnak, feladó ismeretlen.

A következő napot a Tokiói Nemzeti Múzeumban töltöm, este aztán kimerülten heverek az ágyon. Kapcsolgatom a tévét, fáradt vagyok, a pergő jelenetek helyét folyton elmúlt életem jeleneti veszik át, időnként pedig a nap közben látott szobrocskák kísértének, míg végül lassan elalszom egy angolul hadaró híradós hangjára. A borítékot, amelyben még két cédula van, lefordítva az ágy fölötti, kárpittal bevont polcra teszem a papírzsebkendő és az útikönyv mellé. „Japán igen drága ország, ám az ellátás színvonala mindenütt oly magas, hogy még ha a legszerényebb hotelban szállunk is meg, a japánok által naponta felkeresett éttermekben eszünk és csupán a tömegközlekedési eszközöket vesszük igénybe, mindenütt kifogástalan szolgáltatásban lesz részünk.”

Ruhástól nyom el az álom, csak hajnalban bújok ki a farmerből.

Reggel meglepődve látom, hogy a boríték nincs a helyén. Éppen negyed órám van még reggelizni, ezért inkább kapkodva felöltözöm és az ebédlőbe sietek: majd tíz után előkerítem. Biztosan rápakoltam valamit. A szobába visszaérkezve kicserélem az elemet a fényképezőgépben, aztán végigtapogatom az ágyat. Közben bekopog egy takarítónő, tele van a keze tiszta törölközővel. Nehéz eltántorítani a szándékától, de mutogatom neki, hogy aludni szeretnék, erre bólogatva távozik.

A boríték sehol, egyszerűen eltűnt. Hirtelen észreveszem, hogy a fal és a polcocska közt van egy rés: oda csúszott be, ráadásul fejjel lefelé. Próbálok elhúzni az ágyat, de a polc és a kárpitozott szegély egyetlen panelből áll, ezt kellene kitépni a falból. Valószínűleg ott futnak a beépített világítás vezetékai, azt takarja a bársonnyal bevont

lemez. A boríték most már ott marad, benne a két cédulával, amelyet egyszer talán a szerelők találnak meg egy felújítás vagy zárlat alkalmával. *Örökké maradj velem, Simogass a hajaddal.* Tulajdonképpen nincs is rossz helyük itt az ágy mögött. Két japán szerelő vonogatja majd a vállát a borítékom láttán, sőt, még az is lehet, hogy leadják a szálloda portáján, netán egy takarítónő próbálja majd ingerülten letépní a sívító porszívófejről a beszippantott papírt.

Nem tudni, mikor történik meg mindez. Hogy a távoli jövőben, esetleg évek múltán veszik-e kézbe a meggyűrődött borítékot az idegen, számukra jelentés nélküli mondatokkal, vagy már a jövő héten. Ki kell várnom azt az időt. Ott ér majd véget a gyász. Meg fogom érezni azt a pillanatot, amikor az utolsó mondat is elmúlik belőlem, akárcsak a harag, amit a repülőtéren éreztem. Elmúlik majd a fájdalom, a megbántottság, és csak a kívánságok fehér helye világít majd, mint a nusa íratlan papírcédulái.

Utolsó napomon szakad az eső. És fújni kezd a szél is, de már minnek, hiszen én már elkészültem, teljesítettem a véletlen küldetést. Azon tűnődöm, miközben kifordult ernyővel igyekszem elvergődni a metróállomásig, hogy azért az esőre tartogathattam volna valamit.

Eszemben jut a fa körüli tölcsér, a kis kavicsshalom alatt lassan péppé mosódó üzenet, és megnyugszom. Jól van így, jókor jött a vihar, jókor a szél is.

Este bőrig ázva, elcsigázottan érek a szobámba. Levetkőzöm és vacogva bújok a takaró alá, de képtelen vagyok átmelegedni. Nyomogatom a gombot, be szeretnék legalább egy kicsit fűteni, mielőtt elalszom.

Az indulás reggelén arra ébredek, hogy alig kapok levegőt. A szobában fullasztó, elviselhetetlen hőség van, odakint valószínűtlen verőfény. Nem tudom, mikor mászhattam le az ágyról: nyitott kimonóban, hanyatt fekszem a hideg padlón.

Klón vagyok: sebhelyek, fájdalmak, idő nélküli üres test, történetelen önmagam tökéletes mása. Tágra nyitott szemembe valaki felülről, a huszadik emeletről vetíti a plafonra életem eddigi jeleneteit, leendő emlékeimet.

(Beszélő, 2006/1., 2.)